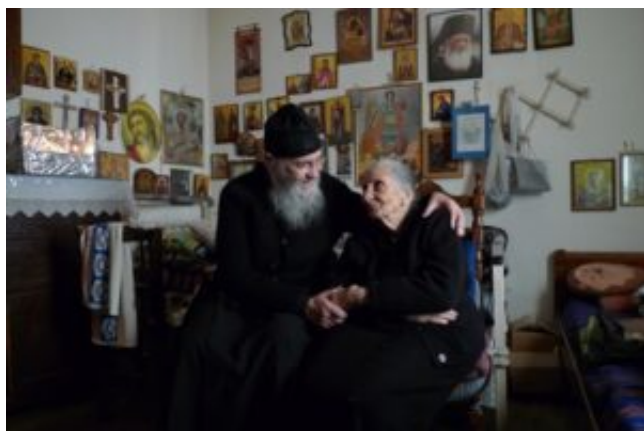

Η Γερόντισσα Γαλακτία, κατά κόσμον Γαλάτεια Κανακάκη (Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 30 Μαΐου, 2021

Στις 20 Μαΐου 2021 έκοιμήθη έν Κυρίω μιά εύλογημένη μοναχή, ή Γερόντισσα Γαλακτία, πού έμενε στό χωριό Πόμπια Μοιρών Ήρακλείου Κρήτης. Ή κοίμησή της μέ συγκίνησε βαθύτατα, διότι τήν γνώριζα, διά μέσου τοῦ [π. Αντωνίου Φραγκάκη Ίεροκήρυκος τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Γορτύνης](#), πάνω άπό μιά δεκαετία καί εἶχα διαρκή έπικοινωνία μαζί της.

Τό θεωρώ ιδιαίτερο δώρο τοῦ Θεοῦ πού τήν γνώρισα καί, κυρίως, διότι μέ θεωροῦσε ώς παιδί της καί φυσικά καί έγώ τήν θεωροῦσα ώς μητέρα μου. Μέχρι τώρα δέν μίλησα ποτέ δημοσίως γι' αὐτήν καί γιά τήν έπικοινωνία πού εἶχα μαζί της, παρά μόνον σέ μερικούς γνωστούς μου άνθρώπους, άλλά τώρα τό κάνω μετά τήν κοίμησή της.

Τήν πρώτη φορά συναντηθήκαμε στό Ήράκλειο Κρήτης, όταν εκείνη ἦλθε νά μέ συναντήσει τόν Άπρίλιο τοῦ 2013, καί τήν δεύτερη φορά τήν έπισκέφθηκα στό σπίτι της, πού ἦταν σάν μοναχικό κελλί, πορευόμενος πρός τήν Ίερά Μονή Κουδουμᾶ καί εἶχαμε θεολογικές καί πνευματικές συζητήσεις.

Όμως, μιλούσαμε πολλές φορές στό τηλέφωνο γιά διάφορα πνευματικά ζητήματα. Τίς περισσότερες φορές εκείνη μέ έβλεπε σέ διάφορες φάσεις τῆς ζωῆς μου μέ τήν δική της «πνευματική τηλεόραση τῆς καρδιάς», όπως έλεγε χαριτολογώντας.

Ὁ Θεός τῆς χάρισε τό μεγάλο χάρισμα τῆς διοράσεως καί τῆς προοράσεως πού ἦταν καρπός ἐμπειρικῶν καταστάσεων. Ἦταν σάν τόν ἅγιο Πορφύριο, γι' αὐτό κάποιος τήν ὀνόμαζε «Γερόντισσα Πορφυρία». Ἐκείνη τό ἐξηγοῦσε πολύ ταπεινά ὅτι ὁ Θεός ἔβλεπε ὅτι ἦταν κλεισμένη στό σπίτι της καί τῆς ἔδωσε τήν εὐλογία νά βλέπη διάφορα γεγονότα γιά νά παρηγοῖται.

Συνήθως ἔλεγε στόν π. Ἀντώνιο ὅτι μέ ἔβλεπε νά ἐργάζομαι στό Γραφεῖο μου στήν Ἱερά Μητρόπολη, νά περπατῶ στό διάδρομο, νά προσεύχομαι, νά κοιμᾶμαι, νά λειτουργῶ σέ διάφορους Ναούς, ἀλλά ἔβλεπε καί πῶς λειτουργοῦσα καί τί ἄμφια φοροῦσα. Αἰσθανόμουν μεγάλη ἐκπληξη ὅταν πληροφοροῦμαι ὅλα αὐτά, γιατί ἀνταποκρίνονταν στήν πραγματικότητα.

Τήν ἀγαποῦσα καί τήν σεβόμουν πολύ, καί ἐκείνη μέ θεωροῦσε παιδί της καί αἰσθανόταν ἀπέναντί μου ὡς πνευματική μητέρα μου, γιατί μᾶς συνέδεαν πολλά. Στό τηλέφωνο μιλοῦσαμε γιά τόν Θεό καί γιά τήν νοερά προσευχή. Συνήθως τήν προκαλοῦσα νά μελετήση γιά τά θέματα αὐτά, τῆς ἔλεγα γιά τήν νοερά-καρδιακή προσευχή, καί ἐκείνη ἀπέφευγε νά μιλᾷ γιά τά θέματα αὐτά καί κυρίως ἔλεγε: «Ναί παιδί μου, ἔτσι εἶναι». Τήν χαρά της ἀπό τήν τηλεφωνική συζήτηση πού εἶχαμε τήν ἐξέφραζε ὅταν ὁ π. Ἀντώνιος πήγαινε στό σπίτι της.

Ἐπειδή στόν π. Ἀντώνιο τοῦ διηγεῖτο διάφορες πνευματικές καταστάσεις της γι' αὐτό ἐκεῖνος τήν προέτρεπε νά μοῦ γράφει, γιά νά τῆς δίνω τίς θεολογικές ἐξηγήσεις. Ἔτσι, μοῦ ἔγραψε ἑννέα (9) γράμματα τό διάστημα ἀπό 22 Φεβρουαρίου 2014 μέχρι τήν 11 Σεπτεμβρίου 2015 καί πάντοτε τῆς ἀπαντοῦσα. Τά γράμματά της ἦταν καρδιακά καί ἀποκαλυπτικά. Ἐγραφε κάποιες ἐμπειρίες της μέ σκοπό νά τῆς πῶ τήν γνώμη μου, ἀλλά στήν πραγματικότητα δέν χρειαζόταν ἀπαντήσεις.

Πρόκειται γιά μιά θεολογική ἀλληλογραφία, πού ἐπεκτείνεται περίπου σέ τριάντα πέντε σελίδες, γιά τήν ὁποία δοξάζω τόν Θεό πού μέ ἀξίωσε νά ἔχω μαζί της. Ἡ Γερόντισσα Γαλακτία ἔγραφε ἰδιόχειρα μέ ταπεινό φρόνημα καί πολλή ἀγάπη, καί ὅλα τά γράμματά της προέρχονταν ἀπό τήν καθαρή καρδιά της.

Στόν κατάλληλο χρόνο ἡ θεολογική αὐτή ἀλληλογραφία θά δῆ τό φῶς τῆς δημοσιότητας γιά νά δοξασθῇ ὁ Θεός τῆς δόξης καί τοῦ Φωτός.

Μετά τήν τελευταία ἐπιστολή της (11-9-2015) δέν εἶχε δυνάμεις νά συνεχίσῃ τήν ἀλληλογραφία, ἀργότερα ὑπέστη διάφορα ἐγκεφαλικά ἐπεισόδια, ἀλλά τελικά αὐτό τό διάστημα τῆς ἀσθενείας της, δέν λειτουργοῦσε καλά τό μυαλό της, ἀλλά φάνηκε ἔντονα ἡ ἀνάστασις τῆς νοερᾶς ἐνέργειας τῆς ψυχῆς της, μέ τήν ὁποία ἔβλεπε τά πάντα καθαρὰ καί ἀποκάλυπτε στούς ἀνθρώπους πού τήν πλησίαζαν τά κεκρυμμένα ἐντός τους. Στήν ζωή της ἔβλεπε καθαρὰ τήν διάκριση πού κάνουν οἱ Πατέρες μεταξὺ διανοίας καί νοῦ. Ἐνῶ ὁ ἐγκέφαλός της δέν λειτουργοῦσε καλά ἀπό ἐγκεφαλικά

έπεισόδια, έν τούτοις ό νοϋς της ήταν καθαρός ως όφθαλμός τής ψυχής, πού έβλεπε τά πάντα καθαρά.

Κατά τήν διάρκεια τής άσθενείας της έλαβε και τό μέγα άγγελικό σχήμα, έγινε μοναχή μέ τό όνομα Γαλακτία, και άνήκε στην Αδελφότητα τής Ίερᾶς Μονής Καλυβιανής.

Ως ένα πνευματικό μνημόσυνό της, προς τό παρόν, θά δημοσιεύσω πρώτον, μερικά σημεία από ένα κείμενο πού έγραψα μετά τήν συνάντηση πού είχα μαζί της στό Ήράκλειο Κρήτης και, δεύτερον, τμήματα από δύο έπιστολές της, ήτοι τήν πρώτη και τήν τελευταία.

1. Συνάντηση μέ τήν Γερόντισσα Γαλακτία

Άν και τήν γνώριζα από πολύ καιρό, ή πρώτη συνάντηση μαζί της έγινε τήν 14 Απριλίου 2013 σέ μιά δύσκολη περίοδο τής ζωής μου, όταν μέ συκοφαντούσαν δημόσια ως πολέμιο τοϋ μοναχισμού, και αυτό έγινε σέ έναν Ναό έξω από τό Ήράκλειο, άφοϋ εκείνη ήρθε από τό χωριό Πόμπια, πού είναι στά νότια μέρη τής Κρήτης. Ήταν δύσκολο νά μεταβῶ στην οικία της, όπως τό επιθυμούσα, γιά διάφορους λόγους ανεξάρτητους από τήν θέλησή μου. Έτσι, εκείνη, παρά τούς πόνους τοϋ σώματός της, έκανε ένα κοπιαστικό ταξίδι γιά νά μέ συναντήση, όπως τό επιθυμούσαμε και οί δυό.

Είχα δεϊ φωτογραφίες της και μιλοϋσα πολλές φορές τηλεφωνικά. Τότε είδα μιά γερόντισσα μέ εϋγένεια και άρχοντικούς τρόπους, μικρόσωμη και αδύνατη, 32 κιλά,

όπως ή ίδια είχε. Από την συζήτηση και την γενικότερη επικοινωνία που είχα μαζί της, παρατήρησα ότι ομοιάζε με τον Άγιο Πορφύριο.

Αισθανόμουν ότι είναι μία πνευματική τηλεόραση, βλέπει ό,τι θέλει, αλλά ταυτόχρονα εκπέμπει και μία γλυκύτητα από τό στόμα της. Πολλές φορές στο τηλέφωνο μου είχε ότι με βλέπει στο γραφείο μου να διαβάζω, να περνάω γρήγορα τις σελίδες των βιβλίων, έπειτα να σταματώ και να κρατώ τό κεφάλι μου με τά χέρια μου, που είναι άκουμπισμένα στό μπράτσο της καρέκλας, καθώς επίσης με βλέπει τό βράδυ στό κρεβάτι να κοιμάμαι και να μουρμουρίζω, λέγοντας την εύχή.

Η συζήτηση αυτή έχει βιντεοσκοπηθή από τον π. Καλλίνικο Γεωργάτο, που με συνόδευε, και έδω γίνεται μία άπλη και σύντομη καταγραφή. Τά έντός εισαγωγικών είναι άπολύτως δικά της λόγια, άπομαγνητοφωνημένα.

Κατά την διάρκεια της συζητήσεως προσπαθοῦσε να κρυφτή, να μή φανερώση τά όσα γίνονται στόν έσωτερικό της κόσμο, χωρίς να τό κατορθώνη, διότι ταυτοχρόνως άποκάλυπτε τά χαρίσματά της. Καταλάβαινα σαφέστατα ότι έχει μία βαθειά αίσθηση άυτογνωσίας, αισθάνεται ότι είναι ή μεγαλύτερη άμαρτωλή, που δέν είναι άξια να πίνη νερό άκόμη και από τούς ύπουνόμεους της Νέας Υόρκης. «Έγώ είμαι άμαρτωλότερη του κόσμου, γιατί έχω άμαρτίες καμωμένες, αλλά κάποια στιγμή είπα στόν έαυτό μου: "δέν ντρέπεσαι; να πᾶς να ζητήσης συγγνώμη από την εικόνα της Άγίας Τριάδος, να αλλάξης λίγο". Μεάνοια είναι ή άγάπη και ό σεβασμός στίς έντολές του Θεού, είναι ριζική άλλαγή. Έγώ λέω στόν Θεό: "δέν θέλω τίποτε άλλο, μόνον μεάνοια και συγχώρηση"».

Την νύχτα προσεύχεται για όλους. Πρώτα προσεύχεται για τούς Ίερωμένους. Μετά για τά άνδρόγυνα, την Πατρίδα της και όλες τις πατρίδες του κόσμου. Ταυτόχρονα μου είχε ότι με βλέπει στην Ναύπακτο όχι με τά μάτια του σώματος, γιατί αυτό τό θεωρεί μεγάλο, αλλά με τά μάτια της ψυχής, χωρίς να καταλαβαίνει ότι αυτό τό τελευταίο είναι άνώτερο από τό πρώτο.

Μέ άκουσε στό ραδιόφωνο να όμιλώ στόν Ίερό Ναό Άγίου Σπυρίδωνος Πειραιώς στίς 12-12-2012, αλλά ταυτόχρονα με έβλεπε και με τά μάτια της ψυχής της, καθώς επίσης έβλεπε και τί στολή φοροῦσα: «Έβαλα τό ράδιο να άκούσω και λειτουργούσατε στόν Πειραιά. Έκει σᾶς έβλεπα, στην ώραία Πύλη». «Τά μάτια της ψυχής», έλεγε, «έχουν μεγάλη όραση, μεγάλη δύναμη». Ίσως ό Θεός της έδωσε αυτό τό χάρισμα για να βλέπη ό,τι θέλει, γιατί είναι κλεισμένη μέσα στό σπίτι της και δέν μπορεί να μετακινηθή.

Κατά την συνάντηση αυτή με άπλότητα εξέφραζε την θεολογία της Έκκλησίας. Μίλησε για την καρδιά. Είπε ότι τό φῶς του Θεού έρχεται μέσα από την καρδιά και όλο τό σῶμα είναι καλυμμένο από τό Φῶς. Είπε: «Η καρδιά είναι τό κέντρο του

άνθρώπου και της Χάριτος του Θεού (έδειξε στον ουρανό). Δεν έχει άκρη, δεν έχει τέλος, δεν έχει ... τίποτε». «Ναί, (ή καρδιά) έχει μάτια. Αυτά τά μάτια (και έδειξε τά σωματικά μάτια) είναι πικρά. Της καρδιάς όχι». «Η καρδιά είναι τό σπουδαιότερο όργανο του ανθρώπου πού πλησιάζει στον Θεό». «Και ή λογική, αλλά κατοπιν της καρδιάς. Αυτή ώθει τά πάντα». «Τό βράδυ λέει ή καρδιά λόγια, αλλά τά ξεχνώ τό πρωί, μόνον μένει ή αγαλλίαση».

Αυτό τό Φώς έχει λευκό χρώμα προς τό κυανούν - ανοικτό μώβ. «Άκόμη και τά νύχια του σώματος είναι μέσα στό Φώς». «Είναι χωρίς όριο, πώς νά σου πώ, δεν είναι όσο είναι ό ουρανός, είναι άκόμη πό μεγάλο... Δεν βρίσκεις όριο. Είναι γαλάζιο και λίγο προς τό μώβ, ανοικτό μώβ όμως, πολύ ανοικτό μώβ. Δεν τά βλέπω, δεν βλέπω τίποτε, μέ τον νοϋ, μέ την καρδιά τά βλέπω». «Η γνώση πού δίνει ό Θεός στον άνθρωπο κατά την έμπειρία είναι σαν μιά καρφίτσα, και, όμως, όταν διηγείται κανείς αυτήν την έμπειρία, τό κάνει μέ πολλά λόγια.

Βλέπει τούς δαίμονες οί όποιοι μυρίζουν - βρωμάνε. Μόλις, όμως, επικαλεσθή τον άρχάγγελο Μιχαήλ, την εικόνα του όποιου έχει πάνω από τό κρεβάτι της, άμέσως φεύγουν.

«Όταν έρχονται οί δαίμονες σέ πιάνει ταραχή, έμετό σου 'ρχεται νά κάνης, άπ' την βρώμα. Δεν έχουν τίποτε καλό πάνω τους. Τέρατα. Έγώ μιλάω στον Άρχάγγελο, χαϊδεύω την εικόνα του και του λέω: τί στέκεις; Και παίρνει την σπαθάρα του και τούς διώχνει». Σέ έρώτησή μας γιά τό πώς είναι ό άρχάγγελος Μιχαήλ, άπάντησε ότι είναι «θηρίο», πανύψηλος, ότι την προστατεύει πάρα πολύ και ότι έχει επικοινωνία μαζί του πολλά χρόνια, από τό 1960.

Μου είπε: «Σέ βλέπω σαν παιδί μου και θεωρώ τον έαυτό μου ως μάνα σου». Της είπα ότι αισθανόμουν και έγώ τό ίδιο μαζί της.

Μου είπε ότι ό άρχάγγελος Μιχαήλ έχει δύναμη και την προστατεύει. Μιά φορά άκουσε ένα άεροπλάνο πού πετούσε πάνω από τό χωριό της και βογγούσαν οί μηχανές τους. Τότε κοίταξε στην εικόνα του Άρχαγγέλου και του είπε: «Τί κάθεται έδω και φυλάς έμένα; Πήγαινε εκεί στον πιλότο πού έχει ανάγκη». Άμέσως αισθάνθηκε νά φεύγη από την εικόνα μιά δύναμη, νά γίνεται ένας θόρυβος και άμέσως νά σταματά ό θόρυβος του άεροπλάνου. Την άλλη μέρα διάβασαν στίς έφημερίδες ότι διορθώθηκε ή μηχανή του άεροπλάνου κατά την πτήση και δεν έπεσε.

Σέ έρωτήσεις τίς όποιες κάναμε γιά τό τί είναι ό Θεός, είπε μεταξύ των άλλων, ότι βλέπει κανείς μέσα στό Φώς τον Χριστό, αλλά τον Πατέρα δεν Τόν βλέπει, γιατί εκεί υπάρχει πολύ Φώς. Δεν κάθονται σέ θρόνους ό Πατήρ και ό Υιός όπως παρουσιάζεται σέ μιά εικόνα, γιατί είναι μέσα στό Φώς. Και τό Άγιον Πνεϋμα είναι Φώς και κινείται συνεχώς και κάνει μιά βοή: «Ο Χριστός φαίνεται και έχει τά αίματα, επειδή

ὁ κόσμος Τόν εἶπε πλάνο καί μάγο. Δέν ἦταν πλάνος καί μάγος, ἦταν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Τό Ἅγιον Πνεῦμα δέν φαίνεται καθόλου, γυρίζει ὅλο τόν κόσμο πάνω ἀπό τήν κεφαλή μας, μέ βοή, ἀλλά δέν τήν ἀκούει κανένας». «Ἀλλά πρέπει νά ἀκοῦμε καί ἐμεῖς τό Ἅγιον Πνεῦμα, γιά νά γίνουμε καί ἐμεῖς σωστοί. Γι' αὐτό γυρίζει ὅλο τόν κόσμο. Ὁ Μέγας Θεός δέν φαίνεται». «Καί εἶναι πάρα πολύ καλός. Ἀγάπη. Καί τούς ἀμαρτωλούς τούς ἀγαπάει καί τούς λυπᾶται κιόλας. Καί τούς ἀφήνει, τούς ἀφήνει, νά πέσουν σέ μετάνοια. Καί ὅταν πέσουν σέ μετάνοια, ὕστερα τούς ἀγαπάει πιά πολύ ἀπό τούς ἄλλους. Πιά πολύ ἀγαπάει τούς μετανοοῦντες».

Ἐπίσης, μοῦ περιέγραψε τό μέγεθος τοῦ σώματος τῶν ἁγίων, ὅπως τοῦ ἁγίου Στεφάνου, τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῆς ἁγίας Μαρίνας κλπ., ἀκόμη δέ περιέγραψε καί τό πρόσωπο τῆς Παναγίας.

Ψάλαμε τό «Φῶς ἱλαρόν» καί τό ἑξαποστειλάριο «Φῶς ὁ Πατήρ, Φῶς ὁ Λόγος, Φῶς καί τό Ἅγιον Πνεῦμα».

Εἶπε γιά τό ἔργο τῶν Ἀρχιερέων:

«Ἐσεῖς εἶστε οἱ βοσκοί πού τραβᾶτε τό κοπάδι, δίνετε τό παράδειγμα στό κοπάδι, σᾶς ἀκοῦνε καί μετανοοῦν. Ἐγώ δέν θέλω καθόλου τά κουτσομπολιά, τήν κατάκριση. Μετάνοια γιά μένα καί προσευχή γιά τούς ἄλλους νά τούς δίνη ὁ Θεός μετάνοια, ὄχι κατάκριση». «Οἱ ποιμένες εἶναι κεφαλές, πού παραδόθηκαν στόν Θεό. Δέν μποροῦν νά ἀφήσουν τόν Θεό καί νά κοιτᾶνε ἄλλοῦ».

Ἀλλά καί γιά τούς ἀλλόθρησκους εἶπε: «Τούς ἀλλόθρησκους δέν θά τούς σώση ἡ πίστη τους, ἀλλά οἱ πράξεις τους».

Στό τηλέφωνο μετά ἀπό 12 ἡμέρες, δηλαδή στίς 25-4-2013, μοῦ εἶπε: «Καί γεννημένο νά σέ εἶχα, δέν ἔμπαινες τόσο στήν καρδιά μου. Νά σέ προστατεύουν ὅλες οἱ οὐράνιες δυνάμεις. Στήν ἀρχή φοβόμουν πού θά σέ συναντήσω, ἐπειδή εἶσαι Δεσπότης. Ἀλλά μετά κατάλαβα ὅτι εἶσαι πιά ἀπλός ἀπό μένα ... Σοῦ φιλῶ καί τά δύο σου χέρια γονατιστή».

Νά σημειωθῆ ὅτι ἐκείνη τήν ἡμέρα συνάντησα καί δύο ἄλλους ἁγίους Γέροντες, μακαριστούς τώρα, ἦτοι τόν ἐρημίτη π. Θεόδωρο (Νεῖλο) καί τόν π. Ἀναστάσιο Κουδουμιανό, καί μόλις ἐπέστρεψα στήν Ναύπακτο ἔγραψα ἕνα κείμενο μέ τίτλο «Σημαντική συνάντηση μέ τρεῖς εὐλογημένους ἀνθρώπους στήν Κρήτη», τό ὁποῖο εἶναι ἀκόμη ἀνέκδοτο.

2. Τμήματα από τις έπιστολές της

Όπως ανέφερα προηγουμένως, η Γερόντισσα Γαλακτία μου έστειλε έννέα έπιστολές, οι όποιες είναι ιδιόχειρες, και φυσικά τις απέστειλα και αντίστοιχες άπαντήσεις. Πρόκειται για μία θεολογική άλληλογραφία μαζί της, πού έπεκτείνεται σε 35 σελίδες μεγάλου μεγέθους, ή όποια κάποτε θά δημοσιευθή, γιατί δείχνει όλη τήν έσωτερική της κατάσταση και ότι ζούσε έντονα τόσο τήν ήσυχαστική ζωή, όσο και τις άποκαλυπτικές έμπειρίες πού είχε.

Στήν συνέχεια θά δημοσιευθοούν μερικά τμήματα από έπιστολές της, ήτοι τήν πρώτη και τήν τελευταία.

Η **πρώτη** ιδιόχειρη έπιστολή της έστάλη τό Ψυχοσάββατο 22 Φεβρουαρίου 2014, και έχει ως έξης:

«Ψυχοσάββατον 22 Φεβρουαρίου 2014

Είς τό όνομα τοϋ ΠΑΤΡΟΣ και τοϋ ΥΙΟΥ και τοϋ Αγίου ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Άγιε Δέσποτά μου, Σεβαστέ και Πολυαγαπητέ μου, Πάτερ ΙΕΡΟΘΕΕ.

Τήν εύχή σου ζητώ, παιδί μου. Στά γόνατα πεσμένη προσκυνώ τήν άγιωσύνη σου, φιλω τά χεράκια σου. Συγνώμη πού σε λέω παιδί μου. Έσύ είσαι Μητροπολίτης γεμάτος Πνεϋμα Άγιο, έγώ είμαι μία γρηά γεμάτη άμαρτίες πού μέ άφησε ό Θεός μέχρι τά γεράματα για νά μετανοήσω. Όμως, νοιώθω άπέραντη μητρική άγάπη για σένα και αφήνω τήν καρδιά μου έλεύθερα να έκφρασθή. Ευχαριστώ πολύ για τις έπισκέψεις σου, για τήν εύλογία σου και τήν διδασκαλία σου.

...

Γιά μένα, παιδί μου, νά εὔχεσαι νά μοῦ δώση ὁ Θεός ταπείνωση καί μετάνοια. Γι' αὐτό μ' ἔχει ὁ Θεός ἐδῶ ἀκόμα. Αλήθεια ποιό Θεό ἔχομε; Ἐμένα θά ἔπρεπε νά μοῦ δίδει νερό νά πίνω ἀπό τούς βόθρους τῆς Ν. Ὑόρκης γιατί τοῦ χωριοῦ μου καθαροί εἶναι οἱ βόθροι. Καί ὅμως μέ φροντίζει καί κάθε μέρα βλέπω τήν προστασία του καί τήν ἀγάπη του. Σάν νά εἶναι ἕνα μικρό παιδάκι καί τό στέλνω στίς παραγγελιές. Μόλις τοῦ ζητήσω κάτι ἀμέσως μοῦ τό στέλνει. Καμιά φορά καθυστερεῖ ἀλλά δέν ἀνησυχῶ, γιατί ξέρω πῶς θάρθη. Νά εὔχεσαι νά ἀποκτήσω τήν Ἁγία μετάνοια καί πολλή εὐγνωμοσύνη στόν Θεό.

Τίς νύχτες καμιά φορά κάθομαι καί σκέφτομαι, εἶναι δυνατόν ὁ Θεός νά κάθεται σέ θρόνους καί σέ καρέκλες; Ὅταν, ὅμως, πονῶ γιά τίς ἀμαρτίες μου λέω: Πατέρα Ἐπουράνιε συχώρεσέ με, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ μου Ἐλέησέ με. Ἅγιον Πνεῦμα μου, φώτισε με. Καί τότε ἔρχεται ἡ ἀπάντηση ἀπό ἄλλο τόπο, ὄχι ἀπό τήν κεφαλή πού εἶναι τρέλλες καί φαντασίες ἀλλά ἀπό τήν καρδιά πού τήν ὀδηγεῖ ὁ Θεός πού εἶναι γεμάτη Θεϊκά μηνύματα. Ὅλο τό σύμπαν δέν εἶναι οὔτε ἕνα μικρό μπαλάκι στά Ἅγια χέρια Του. Ὁ Νοῦς δέν χωράει καί γλώσσα δέν τά ἐκφράζει. Δέν ὑπάρχει οὔτε ἀρχή οὔτε τέλος. Ἄπλετον γαλαζόλευκο φῶς τῆς δόξας του. Ἕνα μόνο μπορούμε νά ποῦμε. Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ εἶναι Ο ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ. Καί γεμίζει τόν ἄνθρωπο μέ τό φῶς τῆς ἀγάπης Του ἀπό τήν κορυφή μέχρι τά νύχια καί δέν ξέρεις ἀπό ποῦ βλέπεις. Νοιώθω σκουλήκι μετά καί κλαίω γιά τίς ἀμαρτίες μου. Ἀγαπῶ ὅλο τόν κόσμο καί τόν ἑαυτόν μου μισῶ. Μόνο τά Σωματικά μάτια τῶν Ἁγίων βλέπουν. Στούς ἀμαρτωλούς σάν καί μένα τό μηχανήμα τῆς καρδιάς γιά νά μᾶς γλυκάνη καί νά μετανοήσωμε. Σᾶς ἐξομολογοῦμαι γιά νά μήν ἔχετε ἄλλη ἐντύπωση γιά τόν ἑαυτό μου. Πόσο καλός εἶναι ὁ Θεός πού καί τά πύο τιποτένια πλάσματά Του σάν ἐμένα νά τούς καλοπιάνη στήν μετάνοια.

Εὔχομαι, Σεβασμιώτατε, νά ὑπάρχη μέσα σου πάντοτε αὐτό τό φῶς γιά νά καθοδηγήσ τόν ἀποστάτη κόσμο καί μένα στήν Φωτεινή Βασιλεία τοῦ ΘΕΟΥ.

Ἀσπάζομαι καί τά δύο σου χέρια καί ζητῶ τήν εὐχή σου.

Μέ ἀπέραντο Σεβασμό καί ἀγάπη

Γερόντισσα Γαλάτεια».

Θά χρειάζονταν πολλές σελίδες γιά νά ἀναλυθῆ αὐτή ἡ θαυμάσια ἐπιστολή, στήν ὁποία φαίνεται ἡ μετάνοιά της καί ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ σέ αὐτή, μέσα ἀπό τό μηχανάκι τῆς καρδιάς, ἀφοῦ τότε ὅλες οἱ αἰσθήσεις γίνονται μία αἴσθηση καί ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ διαπορθμεύεται σέ ὅλο τό σῶμα καί τότε ὁ ἄνθρωπος γίνεται πραγματικό μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Άλλες επιστολές τελείωνε μέ την φράση: «Μέ άπέραντο σεβασμό και μητρική αγάπη».

Ή **τελευταία** επιστολή της, και αυτή ιδιόχειρη, μου άπεστάλη στίς 11 Σεπτεμβρίου 2015, και μεταξύ τών άλλων γράφει:

«Είς τό όνομα τοῦ Πατρός και τοῦ Υίου και τοῦ Αγίου Πνεύματος

11-9-2015

Πάτερ Ίερόθεε, Άγιε Δέσποτα τής Έκκλησίας.

Τήν εὐχή σου ζητώ.

Ήθελα νά επικοινωνήσουμε, νά σοῦ ανοίξω τήν καρδιά μου. Νοιώθω πώς μέ καταλαβαίνεις και δέν θά σκανδαλισθεῖς, σ' όλους τούς άλλους σιωπῶ για νά μή δημιουργοῦνται πλάνες έντυπώσεις για μένα. Παρά τά γεράματά μου μ' έχει ακόμα ό Θεός και ζω. Χίλιες δόξες νά 'χει τό όνομά Του. περιμένει τήν μετάνοιά μου. δέν θέλω νά λέω ότι εἶμαι ή μεγαλύτερη άμαρτωλή, γιατί πολλοί τό λένε και κρύβουν τό μεγαλύτερο έγωϊσμό. έγω τό νοιώθω, παιδί μου. Μέσα στά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, πού ό νοῦς δέν χωρεῖ και γλώσσα δέν διηγᾶται, έγω νοιώθω χειρότερη από κοπρηά. νοιώθω πώς έχω κάμει όλες τίς άμαρτίες και ταυτίζομε μέ όλο τόν άμαρτωλόν κόσμον. Κλαίω και ζητώ έλεος αλλά ό Πανάγαθος Θεός μέ λυπᾶται και μου στέλνει καρδιακές παρηγοριές πού ό νοῦς δέν χωρεῖ. Τόσο καλός είναι ό Θεός μας. έχω φοβερούς πόνους αλλά μου δίνει δύναμη και άντέχω.

Τώρα τελευταία νοιώθω πώς έρχονται συμφορές. δέν μιλάω, όμως. Λέω μόνο για μετάνοια και επιστροφή στό Θεό. Μοῦ φαίνεται παιδί μου πώς για τίς βρωμιές μας θά μάς δικάσουν τά ζωα. Είναι και οί έκτρώσεις και οί βλαστημιές. δέν ακούγεται και από τούς κληρικούς πολός λόγος για μετάνοια αλλά δέν θέλω νά κρίνω. μετά τήν άναμπουμπούλα έρχεται γαλήνη. Μεγάλη δόξα τής όρθοδοξίας. Έσύ, άγιε Δέσποτά μου,

Νά εὔχεται και για μένα νά έχω καλό τέλος και καλή άπολογία. Έξασθενεί ή μνήμη μου αλλά νά μήν έξασθενεί ποτέ ή καρδιά μου. Αυτή πού γίνεται βαθειά σαν τό πηγάδι πού δέν έχει πάτο και γνωρίζη τό Θεό. Σέ φιλώ μητρικά σαν τήν μάνα σου και τήν γιαγιά σου

φιλώ τά χεράκια και ζητώ τήν εὐχή σου

μέ σεβασμό και αγάπη

γερόντισσα Γαλάτεια».

Καί στην έπιστολή αυτή φαίνεται ή μεγάλη αυτόμεμψία της και όπου υπάρχει αυτόμεμψία εκεί δέν μπορεί νά άντέξη καμμία πλάνη και δαιμονική ένέργεια. Ή Γερόντισσα Γαλακτία κάνει σαφέστατα τήν διάκριση μεταξύ τής ένγκεφαλικής μνήμης και τής καρδιακής μνήμης, πού τό βλέπουμε διάχυτα σέ όλη τήν φιλοκαλική παράδοση τής Έκκλησίας.

Ή Γερόντισσα Γαλακτία είχε όρθόδοξη καρδιά και άγαπούσε όλους, καθώς επίσης συλλάμβανε πολλά μηνύματα και από τόν Θεό και από τούς άνθρώπους. Όσο έπιθυμούσε τήν άφάνεια, τόσο τήν φανέρωνε ό Θεός.

Είναι έκπληκτικός ένας λόγος της για τήν νοερά προσευχή, τόν όποιον είπε σέ κάποιον έπισκέπτη της πού τήν ρώτησε σχετικά: «Γιαγιά, άκούμε τόν πνευματικό μας καμμιά φορά νά κάνη λόγο για νοερά προσευχή. Τί είναι αυτό;».

Γερόντισσα Γαλακτία: «Φλόγα είναι, παιδί μου. Φλόγα μέσα στην καρδιά. Άκοίμητη. Γυρίζει γύρου γύρου (κυκλικά) και μουρμουρίζει τό όνομα του Χριστου... Δέν προκάνει νά πέσι πράμα κακό εκία μέσα, γιατί τό καιει... Σου δείχνει εκείονα τό φαναράκι πόσο γλυκός είναι ό Παράδεισος και πόσο άμαρτωλός είναι εκείόσας πού τό νοιώθει... Σου δείχνει ότι ό Θεός είναι τό πάν και έμεις μηδέν! Γι' αυτό έχεις χαρά και λύπη. Χαρά για τήν νίκη του Χριστου και πόνο άβάσταχτο για τίς άμαρτίες σου. Έλπίζεις όμως, γιατί θωρείς ποιός είναι ό Χριστός... Όποιος τό ζήσει αυτό και καυχηθεί, δέν είναι πράμα... τοπάκι είναι στά πόδια των κακών (δαιμόνων)... Λέω του π. Αντωνίου νά μή σās μιλά γι' αυτά. Για τίς άμαρτίες νά λήη, για μεάνοια νά λήη και νά λέτε ήσυχα, ήσυχα τό όνομά Του, του Χριστου (Κύριε Ήησου Χριστέ, έλέησον με). Έδã, παιδί μου, ζούνε οί άνθρωποι στσί ύπονόμους... ούτε καν πάνω στην γή... ούτε χοίροι δέν πάνε όμπρός τος. Ποϋ νά καταλάβουνε από τέτοιους ήλιους...».

Αυτός είναι ένας εμπειρικός όρισμός για τήν νοερά προσευχή, όπως τήν ζούσε ή ίδια.

Στην Γερόντισσα Γαλακτία δέν πρόσεχα τόσο πολύ στά όσα έλεγε για διάφορα γεγονότα πού θά συμβούν, αλλά μέ ένθουσίαζε πολύ ή βαθύτατη μεάνοιά της, ή αυτόμεμψία της, ή ταπεινώσή της, ή νοερά προσευχή στην καρδιά της, ή διάκριση μεταξύ νοϋ και λογικής. Επίσης μέ έντυπωσίαζε ή διάκριση πού έκανε μεταξύ άκτιστου και κτιστου, δηλαδή ήξερε νά ξεχωρίζη ποιό είναι τό άκτιστο και ποιό είναι τό κτιστό, ποιό είναι τό θεϊκό και ποιό είναι τό δαιμονικό και αυτό είναι ή ουσία τής όρθόδοξης θεολογίας.

Σέ μία από τίς έπιστολές της μου έγραφε:

«Νά εὐχέσαι, παιδί μου. Ἔχω πέσει πολύ. Νοιώθω ὅτι λίγος χρόνος μοῦ ἀπομένει νά ζῆσω ἀκόμη ἐδῶ. Ὅμως ὁ τριαδικός Θεός πού μᾶς καλεῖ κοντά Του εἶναι αἰώνιος. Ξεχνῶ λίγο ἀλλά ἡ κεφαλή τῆς καρδιάς δέν ξεχνᾷ. Δέν ξεχνῶ καί σένα, Ἅγιε ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ, μή μέ ξεχάσης καί ἐσύ, παιδί μου, καί τώρα καί ὅταν θά φύγω γιά τόν οὐρανό.

μέ πολύ σεβασμό καί μητρική ἀγάπη γερόντισσα Γαλάτεια».

Εἶναι ἐκπληκτικός ὁ λόγος της γιά τήν «κεφαλή τῆς καρδιάς», πού δείχνει ἕναν ἄνθρωπο πού γνωρίζει πῶς λειτουργεῖ αὐτό τό «μηχανάκι τῆς καρδιάς», μέσα ἀπό τήν ὁποία ὁ νοῦς ἀνάγεται στήν θεωρία.

Καί σέ ἄλλη ἐπιστολή ἔγραφε:

«Δῶσε μου καί σύ τήν εὐχή σου νά ἔχω καλό τέλος, ἀγάπη ἀχόρταγη στό Χριστό, νά ἀγαπῶ ὅλα Του τά πλάσματα καί νά μισῶ μόνο τόν ἑαυτό μου τόν ἀμαρτωλό. Καί νά βρῶ ἕνα μικρό μικρό τοπαλάκι στήν Βασιλεία Του, ἀλλά νά βλέπω τό φῶς τοῦ προσώπου Του καί νά χαίρομαι. Νά μετανοήσω, παιδί μου. Φιλῶ καί πάλι τά χεράκια σου καί ζητῶ τήν εὐχή σου.

μέ σεβασμό καί μητρική ἀγάπη γερόντισσα Γαλάτεια».

Ἡ Γερόντισσα Γαλακτία, ὅπως τήν γνώρισα, εἶχε «ἀγάπη ἀχόρταγη στόν Χριστό», συνδυασμένη μέ μεγάλη αὐτομεμψία, πού δείχνει γνήσιο ὀρθόδοξο φρόνημα, γι' αὐτό ὁ Θεός θά τῆς ἔδωσε αὐτό πού ποθοῦσε, «νά βλέπη τό φῶς τοῦ προσώπου Του».

Ὅταν πληροφορήθηκα τήν κοίμησή της, ἔγραψα στόν π. Ἀντώνιο: «Ἡ Γερόντισσα Γαλακτία ἄνοιξε τά μάτια της στήν αἰωνιότητα καί δέν θά τά κλείση ποτέ. Εὐλογημένη ἡ εἴσοδος τῶν Ἁγίων εἰς τά Ἅγια τῶν Ἁγίων, πάντοτε νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν». Νά ἔχουμε τήν ἀγία εὐχή της.

(Πηγή: parembasis.gr)